

РЕШЕНИЕ

№ 8417

гр. София, 30.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 06.03.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **12877** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка със Закона за достъпа до обществена информация /ЗДОИ/.
Образувано е по жалба на С. Т. Т. от [населено място] срещу писмо изх. № 95-00-91 / 17.09.2019 г. на директор дирекция „Правни дейности“ в Министерство на правосъдието по заявление за достъп до обществена информация вх. № 95-00-91 / 04.09.2019 г. на жалбоподателя.

Жалбоподателят смята, че отговорът е формален, несвързан пряко със зададените въпроси и съответно необоснован, незаконосъобразен и противоречащ на духа на закона. Иска се да бъде отменено и да бъде задължен административния орган да предостави ясен отговор по всяка точка от заявлението.

Ответникът, директор дирекция „Правни дейности“ в Министерство на правосъдието, чрез процесуален представител юрк. Р. – А., излага аргументи за неоснователност на жалбата. Сочи, че исканата информация представлява официална такава, достъпът до която се осъществява чрез обнародването ѝ, като в писмото задължения по закон субект е отговорил именно по начина, по който предписва чл.12, ал.4 от ЗДОИ. Иска жалбата да бъде отхвърлена. Моли за присъждане на юрисконсултко възнаграждение. Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не встъпва в производството.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА:

Насочена е срещу подлежащ на обжалване административен акт, издаден по подадено

заявление по реда на ЗДОИ и в изпълнение на предвидено по този закон задължение на сезирания административен орган, от активно легитимирано лице и в срок.

В писмото не е налице отбелязване относно реда за оспорването му, предвид което и приложим е удълженият двумесечен срок по чл.140 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛА.

Като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото в тяхната съвкупност, въз основа на наведените в жалбата основания и като извърши служебна проверка относно законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, предвидени в чл.146 от АПК, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

Съгласно чл.28, ал.2, вр. чл.3 от ЗДОИ решение за предоставяне или за отказ за предоставяне на достъп се взема от органа, представляващ съответния задължен по закон субект, или от „изрично определено от него лице”.

Процесното заявление за достъп до информация е отправено до Министъра на правосъдието, който е задължен субект по чл.3, ал.1 от ЗДОИ. Решение за достъп или за отказ за предоставяне на информация по подаденото заявление следва да е подписано именно от него или от изрично упълномощено по чл.28, ал.2 от ЗДОИ от него лице. В тази връзка настоящият състав установи, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган - директор дирекция „Правни дейности“ в Министерство на правосъдието, във връзка с представена по делото Заповед № ЛС-04-1153 / 03.07.2017 г. на министъра на правосъдието.

С подадено заявление вх. № 95-00-91 / 04.09.2019 г. жалбоподателят С. Т. Т. от [населено място] е поискал следната информация:

„1. Има ли пълна идентичност в работните качества при длъжностите държавен съдебен изпълнител /права и задължения/ и частен такъв? И каква е разликата?

2. След като правният субект /признат за такъв със ЗДОИ от 2000г./ Общество е създателят на Държавата, ЧСИ равен ли е по статут на ДСИ? Т.е. може ли ЧСИ да изключи отговорността си като представляващ Общество и да бъде представляващ Държава? С други думи, може ли „хазяинът" да е и „наемател" на имота си?

3. Може ли да се счете, че ДСИ и ЧСИ по §1 т.7 от ДР на ЗЗК имат качеството на „ПРЕДПРИЯТИЯ" /такова бе постановено от КЗК за адвокатите, в края на мандата на Председателя на КЗК П. Н. - всеки адвокат, независимо от формата на организацията му е търговско ПРЕДПРИЯТИЕ на пазара за правни услуги/ работещи на съответния продуктов пазар /кредитори и длъжници/ - вземания постановени от РС и ОС?! И ако са предприятия, работят ли на един и същ пазар?!

ЧСИ и ДСИ - каква е разликата? ДСИ по-евтини ли са? А кои са по-бързи? Таксите са едни и същи. При ДСИ те отиват в държавния бюджет и той получава заплата за своята работа. ЧСИ упражняват свободна професия, не получават финансиране от държавата, работодатели са на своите служители, най-често са регистрирани по ЗДДС, което означава, че всеки месец внасят в държавния бюджет немалки суми за данъци и осигуровки за дейността и служителите си. Организационно ЧСИ има предимствата на свободно организирана професия: собствена инициатива на организацията и служебно начало при определяне на способите за принудително изпълнение на основание чл. 18 от ЗЧСИ. Същевременно, ЧСИ е лично отговорен за действията си, докато за действията на държавния или публичния изпълнител е отговорна държавата - т.е. всички данъкоплатци.;

И за държавните, и за частните съдебни изпълнители сроковете са едни и същи. ДСИ

действат на ниво Районен съд, ЧСИ - на Окръжен съд. Относно бързината в изпълнителните действия, ЧСИ провеждат съевременно изпълнителните действия и в този смисъл може да се кажа, че са „по-бързи“.

4. след като единият, в лицето на независимата държавна съдебна власт е представляващ държавата, а другият е самоосигуряващ се гражданин, работят в границите на един пазар, двамата конкуренти ли са? И ако са такива, може ли да се счете, че държавният служител /ДСИ/ се занимава с търговска дейност?!“

Законът в чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ е дефинирал информацията, която следва да бъде предоставяна по реда на закона и която представлява „обществена“ такава - това е „всяка информация, свързана с обществения живот в страната и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти“.

Съгласно чл.3 от ЗДОИ, този закон се прилага за достъп до обществената информация, която „се създава или се съхранява“ от задължените по закона субекти, а именно: 1. от държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България / чл.3, ал.1 от ЗДОИ/; 2. от публичноправни субекти, включително публичноправните организации / чл.3, ал.2, т.1 от ЗДОИ/; 3. от физически и юридически лица, само относно извършвана от тях дейност, финансирана със средства от консолидирания държавен бюджет и средства от фондове на Европейския съюз или предоставени от Европейския съюз по проекти и програми / чл.3, ал.2, т.2 от ЗДОИ/.

Съгласно чл.9, ал.1 от ЗДОИ, обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е „официална“ и „служебна“ [.javascript:z\(3218248,0,12168\)javascript:y1\(\)](javascript:z(3218248,0,12168)javascript:y1()) „Официална“ е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия“ / чл.10 от ЗДОИ/, а „служебна“ – тази, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации / чл.11 от ЗДОИ/.

Предвид разпоредбата на чл.12, ал.1, ал.2 и ал.4 от ЗДОИ, „(1) Достъпът до официална информация, която се съдържа в нормативни актове, се осигурява чрез обнародването им. (2) Достъпът до друга официална информация в случаите, когато това е предвидено със закон или по решение на органа, който я е създал, се осигурява чрез обнародване. (4) При искане на достъп до официална информация, която е обнародвана, съответният орган е длъжен да посочи изданието, в което тя е обнародвана, броя и датата на издаване.“

Видно от формулираното заявление, искането не представлява такова за предоставяне на обществена информация, която се „създава или съхранява“ от сезирания административен орган, каквото е задължението му по чл.3 от ЗДОИ. Така формулираните от заявителя въпроси по същество изискват проучване и анализ на нормативната база, т.е. на съществуваща официална информация, публично обявени, обнародвани актове, и представляват искане за извършване на юридическа консултация въз основа на съществуваща официална информация, което не влиза в обхвата на ЗДОИ.

Доколкото отговор на поставените от заявителя въпроси може да се изведе от нормативната уредба, т.е. публикувани нормативни актове, именно на основание и в изпълнение на задължението си по чл.12, ал.4 от ЗДОИ, задълженият по закон субект

в оспореното писмо е посочил тези нормативни актове, със съответните броеве на Държавен вестник, в който те са обнародвани.

Правният анализ заявителят би могъл да извърши сам, след запознаване с посочените в писмото нормативни актове, а в случай, че не е в състояние да направи това поради липсата на специални юридически познания, би могъл да потърси услугите на адвокат, но даването на юридически консултации не влиза в приложното поле на ЗДОИ и не може да се търси от субектите по чл.3 от закона.

По всички изложени съображения настоящият състав приема, че обжалваният административен акт е законосъобразен, като издаден от компетентен орган и в изискуемата форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и в съответствие с целта на закона, като при постановяването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Жалбата срещу акта е неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Предвид изхода на делото, на основание чл.143, ал.3, ал.4 от АПК когато съдът отхвърли оспорването страната, за която административният акт е благоприятен има право на разноси по делото, като жалбоподателят заплаща направените по делото разноси. Такива за заплащане на юрисконсултско възнаграждение са поискани своевременно в последното по делото съдебно заседание от процесуалния представител на ответника. Съдът счита, че следва да бъде определено такова в нормативно определения минималния размер от 100 /сто/ лева.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и на основание чл.143, ал.3, ал.4 от АПК, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Т. Т. срещу писмо изх. № 95-00-91 / 17.09.2019 г. на директор дирекция „Правни дейности“ в Министерство на правосъдието.

ОСЪЖДА С. Т. Т., [населено място], [улица], ап. 7, да заплати на Министерство на правосъдието разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: